

исписано то тая картина напълно отговаряла на пѣргавий и немирний характеръ на Микела Анжело; неговий животъ уобшто билъ буенъ и распаленъ. (Той умрѣлъ на 1564 г.).

3. На Венецианска школа (нейнъ прѣдставитель билъ Тицианъ).

4. На Римска школа. Нейнъ глава билъ Рафаель Савцио, единъ отъ най-велики ти живописци на свѣтъ тъ, синъ на единъ сиромакъ художникъ въ градъ Урбино. Рафаель много рано надминалъ учитель тъ си (Петро Перуджино), и оттогава зелъ да зима порѣчки за црѣкви и за княжески дворове. Папа та (Юлий II) му порѣчалъ да украси съ стѣнно живописание много стаи на Ватиканъ, и тамъ Рафаель подкачилъ цѣлъ единъ редъ голѣми изображения, най-много отъ историческо съдържание (запримѣръ: Духовний Съборъ, Атинската школа, и пр.). Львъ X (прѣмникъ тъ на Юлия II) и той закрилялъ Рафаеля. Отличителний характеръ на негови ти произведения е вѣрно то съединение на природа та съ идеално то изражение на земно то съ небесно то. Такъва е особенно негова та прочута Мадона (Св. Богородица), която се намира сега въ Дрезденската картинна галерия). Самий изгледъ на Рафаеля поковвалъ идеалность; по характеръ тъ той билъ кроткъ и смиренъ. Той умрѣлъ младъ, на 37 години, немоштенъ (1520 г.). На погребѣние то му отишли съ сълзи на очи ти всички ти пò-добри люде въ Римъ, всички ти художници, негови ти многобройни ученици и приятели; при глава та му било поставено послѣдно то произведение отъ негова та рѣка »Прѣображение.«

Литература. Възраждане то на наука та и искусство то вървѣло заедно съ цѣвнование то на италиянска та поезия. Най-прочутъ отъ италиянски ти поети на XVI вѣкъ билъ Торквато Тасо. Той е написалъ една великолѣпна поема »Освободений Ерусалимъ,« дѣто описва работи ти